Тема броја

ИЗМЕЂУ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ И САВЕЗА ПРАВОСЛАВНИХ СЛОВЕНА

Варљиве светлости обећане земље

Као што алтернативу својевремено нису имали друг Тито, бескласни рај, рат и мир, злочин и казна, тако данас алтернативу немају англосаксонски простачки либералкапитализам, ЕУ и НАТО. Чак су и комесарске палице остале у истим рукама или истим фамилијама. Сваки покушај да се изложе аргументи за неке друге могућности и путеве Систем спречава, маргинализује или дисквалификује. Тако, изостаје ма каква компетентнија и шира расправа о далекосежним питањима за народ и државу, као што је (не)учлањење у ЕУ. Окупивши велики број прворазредних аутора, Филозофски факултет у Српском Сарајеву је књигом „Јединство православних Словена" направио велику пукотину у том хорском једноумљу (које се одавно граничи са малоумљем). „НАЦИЈА" ће у овом и наредним бројевима објавити одабране радове из тог зборника, почев од ауторског рада његовог приређивача и уредника

Пише: проф. др Зоран Милошевић

Доминација евроидеологије у православним државама, изузев Русије и донекле Белорусије, очигледна је. Политичке странке које заговарају евроинтеграције (под којима се подразумева и улазак у агресивно-фашистички НАТО савез) бројне су, добро осмишљене, мада стереотипне, и, што је посебно важно, добро плаћене. Они који не заговарају евроидеологију су, истовремено, омаловажавани и изложени страховитом притиску, а најчешће се именују „недемократама", нехуманистима, противницима људских права и слобода, итд.[1] Ако се у такве странке у Србији сврставају Српска радикална странка, Социјалистичка партија Србије и још неке мање, онда се у тој „демократској" Европи исто догађа и са политичким покретом
евроскептика
који је потпуно демократски, али критички усмерен према Европској унији. Ова политичка опција је настала почетком 1990-их година као друштвена група која је запажала неке мане европских интеграција и о томе јавно говорила, а сада је то и званично политички покрет са јасним политичким програмом. Евроскептици нису хомогена политичка и друштвена група. Њих чине како римокатолици, укључујући и кардинале, тако и комунисти, социјалисти, социјалдемократи, еколошке групе, националисти итд. Социолози склони евроинтеграцијама сврставају их у националисте, што није потпуно исправна класификација.

Број присталица евроскептика из дана у дан расте, а био би и далеко већи да имају нормалан приступ медијима. Наравно, ограничавање приступа медијима је реалност која никако не иде у главу онима што идеализују демократију у Европској унији (ЕУ).

Програм евроскептика садржи два приступа ЕУ. Први тражи да Унија не буде грађанска, већ национална држава (Европа нација), други се залаже за национални суверенитет, дакле потпуно одустајање од европских интеграција.

Поред тога, евроскептици су и против уласка нових држава у ЕУ. По њима, улазак у ЕУ је опасан због:

• Уништавања националног суверенитета, као и духовног и културног идентитета државе која ступа у ЕУ.

• Ступање у ЕУ нових држава обавезно доноси крајње негативне последице за

економију и економску независност нове државе чланице.

• „Ширење ЕУ на Исток" иницирано је углавном од стране Немачке и представља савремену варијанту старе немачке антисловенске политике „Drang nah Osten".

• ЕУ не може издржати број од 27 држава-чланица које су изразито различите у економском, социјалном и посебно културно-цивилизацијском смислу, и претвориће се у крајње неефикасну организацију.[2]

СТЕРЕОТИПИ О ЕУ КАО ОБЕЋАНОЈ ЗЕМЉИ

Евроскептицима у ЕУ не дозвољавају да наступају на водећим телевизијама, слушаним радијима и у читаним новинама, чиме се ограничавају у пропагирању својих идеја и циљева. Овај наоко мало важан детаљ открива, заправо, шта се ваља иза брега ове (медијске) подвале. Наиме, ако се анализирају искуства оних држава које су (преваром) намамљене у ЕУ, долазимо до занимљивих сазнања. На пример:

• **Јавно мнење земље кандидата медијски се крајње једнострано обрађује, тј. да увек гласа за улазак у ЕУ, а никад супротно, или за неку трећу идеју** ;

• **ЕУ даје новац држави-кандидату да плати медијску кампању за улазак у ЕУ којом се искључиво пропагирају предности чланства у ЕУ, али не и недостаци** . Ово на изванредан начин говори коме више одговара „проширење", земљи кандидату или ЕУ;

• ЕУ држави-кандидату даје новац за организацију различитих манифестација и приредби које пропагирају исту идеју и вредности као и медији;

• ЕУ додељује (путем донација и сл.) велике суме новца оним друштвеним субјектима који очекују од чланства у ЕУ комерцијалну корист (у циљу потврђивања тих очекивања);

• Предузећима се додељују донације да преко „евромузике" приређују забаве, приредбе и слично, у циљу рекламирања ЕУ, али и себе;

• Додељује се посебан новац разним установама, школама, удружењима уметника, писаца и сл., али само под условом да они, за узврат, расписују конкурсе на тему ЕУ (или на други начин пропагирају улазак своје државе у ЕУ), а победницима на тим конкурсима, приредбама и сл. додељују се велике награде и поклони, чиме се додатно ствара еуфорија око уласка у ЕУ;[3]

• Значајан број новопримљених држава обраћа се националним уставним судовима тужбама да процес придруживања ЕУ није текао по Уставу. Као разлози се наводе неправедна подела новца за кампању, односно то што се новац дели само онима који су „за" улазак у ЕУ, а не и онима који су „против".[4]

Можемо, дакле, запазити да у пропагирању уласка појединих држава у ЕУ постоје очигледне грешке, односно избегавање рационалне расправе са еврооптимистима и евроскептицима кроз уношење емоционалног фактора (на пример, ко није за ЕУ, тај је против своје државе).[5] Набројаћемо овде само неколико из мноштва тих застрањивања

која дају потпуно криву слику, односно стереотип да је ЕУ обећана земља. То су:

• Критичаре уласка своје државе у ЕУ нико не плаћа и не помаже, напротив, много им се одмаже кроз различита онемогућавања и дисквалификације,

• Дискусија о алтернативама Европској унији уопште нема, а одсуствује и критички поглед на стање у ЕУ, као и на перспективе ове наддржаве,

• Нема изношења јасне визије о будућности ЕУ, односно да ли ће то бити федерација, конфедерација или грађанска држава у којој национално више нема шта да тражи и где влада један језик, једна валута, једна војска, итд.

• **Одсуство механизма изласка из ЕУ, а по предлогу новог Устава Уније овај механизам се толико компликује да фактички и није могуће изаћи** , што потврђује изречене сумње да се ради о једној тоталитарној наддржави окултне културе,

• Очигледна фрагментарност информације о ЕУ и стереотипи о животу у ЕУ, као и преувеличавање ентузијазма за улазак,

• Наметање енглеског језика као средства комуникације, образовања, пословања и сл.

• Општа унификација, без уважавања локалних специфичности,

• Сличност организације политичког система и живота са комунистичким у СССР-у. Наиме, Пољаци, Естонци, Литванци, Чеси, Словаци итд. сматрају да је ЕУ слична „идеји комунизма”, да долазак еврокомесара подсећа на доласке комунистичких инструктора из Москве, а обећања о бољем животу веома се брзо претворе у сурову стварност оличену у поскупљењима, беспослици, пропадању предузећа, пољопривреде и сељака,

• Директивност у раду подсећа на искуства са Комунистичком партијом СССР-а. На пример, Брисел **наређује** затварање нуклеарне електране и приморава државу да увози струју, иако правог разлога за то затварање нема. Евроскептици ову недемократску праксу у ЕУ називају „ **факс демократијом**”,

• Држава-кандидат мора да прихвати 22.000 закона ЕУ које је донео Брисел, а у чијој изради нису учествовале нове чланице, што значи да нема уважавања никаквих локалних посебности,

• Мале државе, фактички, немају право гласа у ЕУ (на пример, Немачка има 99 посланика, а Литванија 9),[6]

• Механизам преноса евро-директива („факс демократија”) доводи до апсурда. Закони који одговарају, на пример, Грчкој, не одговарају Пољској и обратно.[7]

СУМЊИВЕ МАТЕРИЈАЛНЕ КОРИСТИ ОД ЕУ

Када се нека држава „врбује” да уђе у ЕУ, обећава јој се 20 одсто од националног дохотка ЕУ, али та цифра је иста од почетка, када је Унија имала пет чланица, па десет и сада са преко 20. Тако, добијени новац не само да није исти за на пример шесту у двадесету чланицу, него се испоставља сасвим обрнута стварност — да **држава кандидат даје новац ЕУ**
! На пример, Литванија је по уласку у ЕУ била у обавези да купи робе у вредности од 3,6 милиона лита, а добила је помоћ од 2,8 милиона лита, значи 0,8 милиона лита (1 лит=0,7 евра) дала је Европској унији.
[8]

Улазак у ЕУ значи повећану корупцију. Прво се, наравно, корумпирају политички представници државе-чланице у Европском парламенту. На пример, плата евро-посланика је 3.000 евра, плус 17.000 евра за плаћање личних помоћника, саветника и услуга. Свака земља има од 50 до 100 представника (неке и мање), те је лако закључити да у оним државама где су просечне плате око 250 евра посланици неће представљати своје сународнике, него интересе ЕУ, односно великих корпорација и олигарха Европе. Поред тога, важно је напоменути, сва истраживања показују да ступањем једне државе у ЕУ драстично порасте криминал (крађе, убиства, пљачке, проституција, педофилија, силовања, трговина белим робљем, малолетничка деликвенција, трговина људским органима...).

Улазак у ЕУ праћен је и повећањем цена (углавном за два пута). Наиме, цене у прибалтичким државама, Пољској, Чешкој, Словачкој, итд., биле су само 52 посто од европских. Другим речима, ако је неки производ у ЕУ коштао 100 евра, у Естонији је коштао 52 евра. Истовремено, европски чиновници пред референдум о ступању у ЕУ обично „мантрају" следећу успаванку: „Цене неће расти, а ако и буду, онда ће прво порасти плате и пензије, па тек онда цене!" Дабоме, увек су слагали.

Посебан проблем су пољопривреда и сељаци који су, у свакој новопримљеној држави, практично уништени. Наиме, ЕУ има систем субвенција властите пољопривреде који је већи око шест и по пута од свих познатих у свету, а тако нешто не могу да постигну друге државе. То значи потпуно уништавање пољопривреде и села свугде ван поља субвенционисања.

У Финској по ступању у ЕУ више од 5.000 сељака је банкротирало. Да би преживели, морали су да раде као слуге, неквалификовани радници и слично. Ипак, чак ни тако нису могли да преживе, па су ноћу обрађивали своје фарме. У медијима су их назвали „ **фармери месечеве светлости** ", а стручњаци подсећају да је оваква ситуација била пре 700 година код неких држава које су биле окупиране од Немаца.

Ирска је по пријему у ЕУ доживела страховиту кризу, какву није имала у својој историји. Буквално сви Ирци који су имали завршен факултет отишли су трбухом за крухом.

Једно од бројних питања која се скривају од јавности јесте тзв. дужничка криза. Наиме, све новопримљене државе у ЕУ морале су да се **задуже** код одређених банака, а то је

рађено преко корумпирања локалних политичара. Ово доводи до смешних ситуација да, на пример, малена Словенија са непуна два милиона становника дугује 20 милијарди евра (*Политика*, 24. август 2006; види факсимил), а бивша СФР Југославија, са 22 милиона становника, дуговала је „само” 22 милијарде долара. Истим стазама иде и Пољска која се презадужила, затим Бугарска, Румунија, Србија, итд. итд. Ко ће ову омчу скинути са врата средњоевропских и балканских држава?

Интересантно је да домаћи политичари, уз помоћ чиновника из ЕУ, сервирају причу **да улазак у ову наддржавну творевину значи економски просперитет!**
Ово је апсолутно нетачно. Наиме,
ЕУ земљи кандидату нуди „повећану стабилност и убрзан институционални развој
”.
[9]

Преведено на обичан језик, то значи само да она земља која уђе у ЕУ неће, попут бивше Југославије, односно Србије и Црне Горе, бити територијално разорена и подељена, односно придодата некој суседној држави.

Ово открива да је кључно питање — питање територијалне целовитости земље, односно њене безбедности. Управо ово заслужује пропитивање ко може, дакле, Србији, гарантовати безбедност, односно територијалну целовитост — ЕУ или Русија, односно Савез православних Словена? Ми смо дубоко уверени да је безбедносни фактор могуће побољшати савезништвом са Русијом, Белорусијом, Украјином, Бугарском, Македонијом, Црном Гором и Босном и Херцеговином, а не уласком у Европску унију. Наравно, треба додати и да економски просперитет, како видимо, Србија неће остварити уласком у ЕУ, него савезништвом са православним Словенима.

РАСТ НЕПОПУЛАРНОСТИ ЕУ

Према резултатима истраживања јавног мњења, ЕУ постаје све непопуларнија

наддржавна творевина. Спомињу се различити могући разлози и аргументи, али је, свакако, један од важнијих то што се људи у њој осећају угњетаваним, експлоатисаним, непоштованим и деперсонализованим.[10]

Према истраживањима само 48 посто испитаника из ЕУ сматра чланство у овој наддржавној творевини пожељним, а у новим чланицама ЕУ подржава их само 43 одсто становника. Дакле, како би наш народ рекао: „Од кајања горег посла нема!"

Истовремено, у свим државама чланицама расте популарност политичких партија које носе предзнак „евроскептика". Пољска „Самозаштита" достигла је популарност од 30 посто бирачког тела, у Данској тек 15 процената, али у Шведској је то већ близу 50 посто, итд. Највећи песимисти, када је у питању ЕУ, јесу Мађари и Литванци (42 одсто), затим Малтежани (40 одсто), Аустријанци (37 одсто) и Енглези (36 одсто). Такође, бројни су и они који сматрају да ЕУ није донела ништа позитивно: у Шведској тако мисли 50 одсто испитаника, Кипру (49 одсто), Аустрији (46 одсто), Немачкој (43 одсто), Француској (43 одсто), Енглеској (42%), Литванији (32%)...[11]

Поред тога, многи евроскептици упозоравају да уласком у ЕУ народи губе своју државу, односно независност и суверености, а доводе себе у стање потчињености законима ЕУ и Бриселу, против чега се фактички, услед деперсонализације, контроле медија и удаљености Брисела, није могуће ефикасно борити.

Од када су 2007. у ову наддржаву ступиле Румунија и Бугарска, ЕУ има 22 државе чланице и њено даље проширење без новог Устава није могуће. Истовремено, **преднацр том Устава предвиђено је да се онемогући излазак из ЕУ**
.

АЛТЕРНАТИВА ЕУ — САВЕЗ ПРАВОСЛАВНИХ СЛОВЕНА

Ово је свакако добра вест, пошто православни Словени, на челу са Русијом, могу још

једном да размисле о свом уласку у ЕУ. Наиме, наше дубоко уверење је да православним Словенима, а и онима неправославним, ЕУ није потребна. Ова наддржавна творевина је већ сада показала своје наказно лице, сав свој отров и сву мржњу изручивши на православне Србе (директно), а на остале мањевише индиректно. Не само што је ЕУ заједно са САД учествовала у агресији на Србију са циљем да **отме** један део њене територије (Косово и Метохију), веома богат, већ јој је нанела непоправљиве моралне штете путем медија (сталном пропагандом да су Срби агресори, „смрад" Европе...). Затим, треба подсетити да су Срби из БиХ неоправдано кажњени одузимањем већег дела територије и дистрикта Брчко из састава Републике Српске, да се институције овог босанско-херцеговачког ентитета жељом Европе, уз ликовање муслимана, стално развлашћују и Срби подређују муслиманима, а да је то већ учињено у Хрватској, где су Срби од конститутивног народа постали национална мањина. Уз то, већина становништва је протерана са својих вековних огњишта, а они који су остали изложени су поримокатоличавању и хрватизацији. ЕУ све то време ћути и одобрава нови геноцид над Србима!

Наравно, ово није потпуни списак свих неправди. Ту је и планско уништавање српске православне културе и проглашавање српских средњовековних манастира косовским, протеривање ћирилице, наметање „нових вера", тј. деструктивних тоталитарних секти... Ту је и Хаг, као стална омча око српског врата, згодна за притезање у сваком моменту и сваком тренутку...

Наравно, није само Србија изложена медијском линчу од стране ЕУ и САД. Изложени су и Русија и њен председник Владимир Путин, али и Белорусија.[12]

Да би Србија ушла у ЕУ мора, дакле, повести рачуна о својим културним и националним интересима. Ми налазимо да их у ЕУ не можемо остварити, поготово не у оваквој антихришћанској, окултизму и сатанизму наклоњеној Европи. Истовремено, мислимо да је то могуће у **Савезу православних Словена**. Културно, етнички, језички, ментално блиски, православни Словени имају све претпоставке за успешан економски, културни и политички развој. **У овај Савез, према нашем мишљењу, треба да се укључе Русија, Белорусија, Украјина, Бугарска, Србија, Македонија, Црна Гора и Босна и Херцеговина**. Савез би се простирао од Јадранског мора до Камчатке и заузимао би већи део евроазијског континента. Према овом Савезу ЕУ би била као кутија шибица. Све предности биле би на страни православних Словена, од културних, до економских, војних и политичких.

Економске и политичке предности Савеза православних Словена су очигледне, а ми дајемо компаративни преглед најважнијих карактеристика сваке од ових држава како би били сагледани потенцијали и моћ коју би имао нови савез.[13]

БЕЛОРУСИЈА

Површина

207.600 km^2

Бр. становника (2004)

10.310.520

НБП по становнику (2004)

6.100

Укупан НБП (2004)

62,56 милијарди долара

Незапосленост

2%

Састав становништва

Белоруси, 77,9%, Руси 13,2%, Пољаци 4,1%, Украјинци 2,1%, остали 2, 7.

Религијска припадност

Руски православци 60%, римокатолици 8% и остали 32%

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

Површина

51.129 km^2

Бр. становника (2004)

4.007.608

НБП (по становнику (2004)

6.100

Укупан НБП

24,31 мил. долара

Незапосленост

40%

Састав становништва и религијска припадност

Срби исламске вероисповести 44%, Срби православци 31%, Срби римокатолици — данас Хрва

БУГАРСКА

Површина

110.910 km^2

Бр. становника (2004)

7.517.973

НБП (по становнику (2004)

7.600 долара

Укупан НБП

67,13 милијарди. долара

Незапосленост

18%

Састав становништва

Бугари 85,3%, Турци 8,5%, Роми 2,6%, Македонци 2,5%, Јермени 0,3%, Руси 0,2% и остали 0,6%

Религијска припадност

Православци 85%, муслимани 13%, Јевреји 0,8%, римокатолици 0,5%, гркокатолици 0,2% и оста

МАКЕДОНИЈА

Површина

25.333 km^2

Бр. становника (2004)

2.040.085

НБП (по становнику (2004)

6.700 долара

Укупан НБП

13,81 милијарди долара

Незапосленост

32%

Састав становништва

Македонци 65%, Албанци 22%, Турци 4%, Срби 2%, Роми 3% и остали 4%

Религијска припадност

Православци 67%, муслимани 30% и остали 3%

РУСКА ФЕДЕРАЦИЈА

Површина

17.075.200 km^2

Бр. становника (2004)

143.974.059

НБП (по становнику (2004)

8.900 долара

Укупан НБП

1.282,00 милијарди долара

Незапосленост

11%

Састав становништва

Руси 81,5%, Татари 3,8%, Украјинци 3%, Чуваши 1,2% и остали 10,5%

Религијска припадност

Руски православци с муслиманским и будистичким мањинама

СРБИЈА И ЦРНА ГОРА

Површина

102.350 km^2

Бр. становника (2004)

10.825.900

НБП (по становнику (2004)

2.200 долара

Укупан НБП

23,89 милијарде долара

Незапосленост

30%

Састав становништва

Срби 73%, Црногорци 6%, Албанци 4%, Мађари 4% и остали 13%

Религијска припадност

Православци 75%, муслимани 9%, римокатолици 4%, протестанти 1% и остали 11%

УКРАЈИНА

Површина

603.700 km^2

Бр. становника (2004)

47.732.079

НБП (по становнику (2004)

5.400 долара

Укупан НБП
260,40 милијарди долара
Незапосленост
12 %
Састав становништва
Украјинци 73%, Руси 22%, Јевреји 1% и остали 4%
Религијска припадност
Православци 95%, римокатолици 4%, Јевреји 1%

Из горње табеле се види да би нова држава (савез) имала **226.408.219 становника**, што је огроман политички, економски и научни потенцијал, да о другим предностима и не говоримо.

Као један од важнијих, а тиме и ургентнијих послова јесте развијање стратегије извлачења Бугарске из ЕУ, пре, односно после доношења Устава ЕУ којим се фактички онемогућава излазак из ове недемократске и тоталитарне окултне и сатанске наддржаве. Касније, овом Савезу православних Словена могу се придружити Грчка и Румунија, а у трећој фази и Словачка и Чешка. **Пољска и Хрватска не би могле бити чланице овог Савеза док се не би одрекле римокатоличке вере, а Хрватска би морала, поред искреног покајања за злочине учињене над православним Србима, претрпети и територијалну прекомпозицију**
(на историјске покрајине: Хрватску, Далмацију и Славонију, при чему би већи део Славоније и Далмације, до иза Задра, морао припасти српској држави).

Идеја јединства православних Словена и Словена уопште није нова. Њу је Србима као дуг према отечеству оставио још Свети Сава који је на том пољу постигао значајне резултате, посебно на мирењу Срба и Бугара и њиховог извлачења испод грчке доминације. Постоји, дакле, богато наслеђе у овоме и, ево, време је да се оно извуче на светло дана и поново претресе како би се из њега преузело оно најважније и најбоље за изградњу не само духовног јединства православних Словена, него и државног јединства.

У том смислу, ваља напоменути, потребно је, прво, **створити институције**, одредити заједничку заставу, химну, грб, главни град, обновити црквенословенски (као заједнички) језик свих православних Словена и поставити рокове за реализацију одређених задатака. Потребно је и покренути процес усаглашавања друштвено-политичких система, итд.

Поред тога, потребно је увести низ културних манифестација на свесловенском нивоу: словенску песму (искључиво на црквенословенском или неком од народних словенских језика), заједничке медије, уједначити образовни систем и одбацити образовање по тзв. болоњском процесу, организовати словенске спортске игре, словенску олимпијаду, итд., итд.

Православни Словени данас имају све, само немају времена. Потребно је брзо, али рационално радити. Све идеје о јединству (свих) Словена су исцрпљене, само није идеја јединства православних Словена. Уколико она не успе, Словени дефинитивно остају маса без своје јединствене цивилизације. А бројни православни Словени, знамо, сматрали су да је изградња аутентичне и моћне словенске цивилизације спасоносна за

човечанство. **<**

(*Аутор је запослен на Филозофском факултету, Српско Сарајево, Република Српска. Текст је ексклузивно за „НАЦИЈУ” приређен из зборника „Јединство православних Словена”, књига прва, Филозофски факултет, Српско Сарајево, Српска, 2006, стр. 54-71. Опрема текста: НАЦИЈА ПРЕС)

НАПОМЕНЕ

[1] Види: Зоран Милошевић, *Модернизација и национализам*, Заслон, Шабац, 2006.

[2] Сергей Фомин, От „евроэйфории” к „евроскепсису”, http://www.zaistinu.ru/old/ukraine/church/evroskepsis.shtml

[3] Када крене референдумска кампања за улазак неке државе у ЕУ, то се ради по већ опробаном обрасцу. На пример, део средстава се од стране ЕУ издваја за рекламу и „информативне чланке” у средствима масовне комуникације којима се заправо купује став новинара да прича, пише или приказује онако како желе наручиоци из ЕУ. Део средстава се издваја за различите представе, као што је „Дан Европе”, за потписивање договора о ступању у ЕУ..., део средстава одлази за пројекте невладиних организација које пропагирају улазак у ЕУ, део средстава се издваја за стална и вишеструка социолошка испитивања јавног мњења како би се перманентно имао увид у „стање свести грађана”, односно, да би се могло реаговати у смеру прихватања ЕУ. Део средстава се издваја за вожњу „евроаутобуса” по држави, итд. Истовремено, **ни један**

један евро из касе ЕУ се не издвоји за евроскептике или друге који развијају алтернативу ЕУ

.

[4] Ческие евроскептики обратились в суд, http://www.ilovecz.ru/index.php?idoflevel=812...

[5] Поред великог новца и медијске подршке заговорницима евроинтеграција у пракси се дозвољава и очигледно кршење референдумског закона, ако је у корист ЕУ. На пример, по правилу се Законом о референдуму забрањује „пропаганда" током предреферендумске ћутње, али ако се то назове „информација о ЕУ" онда она може да се објављује и у току гласања.

[6] Највећи утицај у Европском парламенту имају Немачка са 99 посланика, затим Француска, Велика Британија и Италија са по 87 посланика, Шпанија са 64, Пољска са 54, Холандија са 27, Грчка са 24..., а мале државе попут Малте, Кипра, Естоније, Словеније и Литваније имају од 5 до 9 посланика. Види: http://www.cirp.ru/publikation/klitsounova/new%20parliament.htm

[7] Види: Референдум о вступлении Литвы в ЕС: подкуп СМИ и аргументы литовских евроскептиков, http://www.regnum.ru/allnews/112320.html

[8] Елена Конивец, Латвия под клобуком ЕС, http://www.rosbalt.ru/print/263277.html

[9] Владимир Глигоров у интервјуу „Политици", Светлана Васовић-Мекина, Јавност прогутала лажи, *Политика*, 24. септембар 2006, стр. 9.

[10] Владимир Глигоров, такође у споменутом интервјуу „Политици", каже да криза у ЕУ није превазиђена. „Пре ће бити да се продубљује". Светлана Васовић-Мекина, Јавност прогутала лажи, *Политика*, 24. септембар 2006, стр. 9.

[11] http://www. rus.delfi.lv/news/daily/latvia/ article.php?id=12214375

[12] О томе видети: Зоран Милошевић, *Руско питање данас*, Институт за политичке студије, Београд, 2006.

[13] Сви подаци су узети из: *Лексикон држава света*, Политика/ Народна књига, Београд, 2006.